

СПРИДИТИС

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Един селянин имал син — не повече от педя на ръст.

Затова бащата го наричал Спридитис — педя-синче. Но въпреки че момчето било дребно на ръст, храброст никак не му липсвала. За себе си то често казвало:

— Ако едно не много едро момче като мене е лишено от храброст, какво ли ще може да постигне тогава?

Веднъж Спридитис решил да поброди из белия свят. Плюл, дето се казва, на петите си и тръгнал. Вървял, колкото вървял, навлязъл в една гъста гора.

„Ах, колко е хубаво тук! Я да се опъна и да си полегна малко!“ — помислил си Спридитис.

Речено-сторено. Но оставят ли човека спокойно да си почине? Царят на тази страна дошъл на лов тъкмо в тази гора. И какъвто си бил тронав, без малко щял да премаже краката на Спридитис, както минавал тичешком край него.

— Я слушай, жабче, ставай! — извикал той. — Какво си легнал да спиш насред пътя? Тук някой заек ще те изплаши.

Царят крещял, но Спридитис хич и не чувал — хърка ли, хърка... Тогава царят събрал ловците и им заповядал да гръмнат всички едновременно, за да изплашат момчето. Но Спридитис мръднал само кутретото си и продължил да спи. Царят заповядал да стрелят още веднъж. Спридитис мръднал с крак и толкова — спи ли, спи. Гръмнали и трети път. Тогава момчето скочило.

— Защо ме будите? — ядосано извикало то. — Като ви ударя по един, всички ще се разхвърчите като перушина оттук!

Царят прихнал да се смее.

— Ей ти, малкият! Я кажи на кой скакалец ще посмееш да покажеш юмрук?

— Не приказвай за скакалци, а по-добре за мечки! И не питай на кой, а по-добре — на колко. А ако не вярваш, дай насам коя да е мечка и ще се убедиш! И дори ще ми молиш зет да ти стана!

Царят взел да се превива от смях:

— Слушай, самохвалко, обещавам ти за жена дъщеря си — казал той, — но не надвиеш ли мечката, ще заповядам да те пребият от бой!

На сутринта царят посочил на ловците една мечка бърлога. Нека момчето иде да премери силите си с мечката. Спридитис напълнил

джоба си с камъчета и тръгнал. А бърлогата била недалеч от къщурката на горския пазач.

Спридитис извадил едно камъче и измерил мечката. Тя се събудила. Момчето хвърлило второ камъче и ударило мечката по ухото. Мечката изръмжала. Спридитис хвърлил трето камъче — вече доста големичко — и улучил мечката в носа. Мечката изревала и скочило.

Хукнало момчето да бяга — право към къщичката на горския. Мечката с рев тичала след него. Но тъкмо да се вмъкне в къщичката, Спридитис се спънал и се проснал на прага. Както се била засилила, мечката го прескочила и се намъкнала в къщичката. Тогава момчето рипнало и тръшнало отвън вратата.

Ха сега, де! Мечката влязла в капана, а Спридитис спечелил царската дъщеря.

Царят учудено вдигнал рамене:

— Кажи ми, как можа да се справиш с мечката?

— Как можах ли? Иска ли питане? Нито я гоних, нито я бих — хванах я за ухото и я набутах в къщичката на горския. А вие сега идете всички заедно и се опитайте да я пуснете оттам, ако в сърцата ви се намери поне мъничко храброст!

Смаял се царят. Но все пак не дал дъщеря си. Как може да даде единствената си щерка на такъв дребосък!

— Щом като Спридитис е такъв герой — рекъл той, — нека най-напред отърве царската гора от дванадесетте разбойника, които живеят в нея. Чак тогава ще получи за жена царската дъщеря.

Спридитис отново напълнил джобовите си с камъчета и отишъл в гората. Качил се на едно дърво и зачакал. В полунощ дошли дванадесетте разбойника, седнали под дървото, почнали да ядат, да пият и да си говорят.

Главатарят им си налял вино и понечил да го изпие. В това време Спридитис хвърлил едно камъче и улучил разбойника право в челото.

— Ей, я не си играйте! — извикал главатарят, като погледнал сърдито другарите си.

Но щом вдигнал отново глава, за да отпие от виното, Спридитис пак го измерил с камъче. Ударил го право в окото.

Главатарят изкрещял разярен:

— Ако някой от вас мисли, че съм сляп и не виждам, нека се пази!

Разбойниците също се стреснали, загледали се един друг като вълци, без нищо да разбират.

Главатарят отново доближил чашата до устата си. А Спридитис го замерил този път с най-едрия камък.

Сега вече главатарят грабнал меча и се нахвърлил върху другарите си. Разбойниците наскачали с извадени мечове и настанала страшна сеч помежду им! Накрая всички до един изпопадали мъртви на земята.

Тогава Спридитис слязъл от дървото, довел царя в гората и му показал, че заръката е изпълнена — и дванадесетте разбойника лежали мъртви.

Царят учудено вдигнал рамене и попитал:

— Как можа да победиш такива злодеи?

— Как можах ли? Искан ли питане? Цапнах единия — той тупна на земята, цапнах втория — и той се простря, цапнах третия — праметна се през глава. А след това лесно се справих с останалите.

Царят не можел да се начуди. Но все пак не му дал дъщеря си. Как ще даде наследницата си на такъв дребосък?

Но сега Спридитис съвсем се окуражил.

— Къде остана царската ти дума? — извикал той.

Видял царят, че вече няма накъде и измисли още нещо: нека Спридитис най-напред прогони неприятеля, който бил нападнал страната, тогава ще получи за жена царската дъщеря.

Момчето се съгласило. Поискало от царя да му даде бели дрехи и бял кон с дълга бяла грива. Тогава той ще се справи с врага. Поискано — дадено! Облякъл Спридитис белите дрехи, оседлал белия дългогрив кон, възседлал го и препуснал срещу вражеската войска, като викал, колкото му глас държи:

— Който вади меч — от меч умира!

Гледат вразите — лети срещу тях бял оседлан кон без ездач и говори с човешки глас. Решили, че конят е вълшебен, изплашили се и хукнали да бягат кой накъдето свари.

Сега вече царят не могъл да измисли нищо. Дал дъщеря си на Спридитис. Само че момчето не пожелало да се ожени за царската дъщеря. Стигало му и това, че царят удържал на думата си. Спридитис не можел да живее като безделник. Починал си малко и отново тръгнал по белия свят да върши други подвизи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.